

הלוהשת למכחול

בגיל 50 החליטה פרופ' ללה מיגורוב, מנתחת בעל שם עולמי, לעזוב את מקצוע הרפואה ולהתמקד בקריירה כציירת • בראיון מיוחד היא מספרת על הבחירה שעשתה (אם רוצים לעשות משהו ברצינות, חייבים להתמקד רק בו) • החיים על קו פריז פתחתקו והתערוכה בכיכובה שעתידה להיפתח עם תום הסגר בגלריית הציפור הכחולה

פרופ' מיגורוב. "לא מתחרטת לרגע על הבחירה שעשיתי"

תחנת "תחנת אהבה אבודות"

עד שעולה לך לראש רעיון מוצלח".
במסגרת תערוכות סדר הציגה "משנת 2015 ועד היום הספקתי לקיים 21 תערוכות יחיד, כולל בצרפת, וזה לא כולל תערוכות קבוצתיות שבהן הצגתי יחד עם אחרים".
באיזה מנגנון את מציירת?
"בשנים האחרונות האמנות שלי מוגדרת כעכש" וזאת אינטלקטואלית. הכוונה היא שיש מחשבה מאחורי הדימויים של היצירה, בין דקלרטיבי למופשט. אני משתמשת גם בדימויים מהתנ"ך ומהחיים".
אפשר לזהות פנים מזה?
"בתערוכות ואחריו יש מכירות ואפשר להסתדר לא רע. מחירי העבודות שלי נעים בין 1,800 ל-15 אלף שקל. זה תלוי בגודל היצירה, כמה אני מחוברת אליה ומה הסיפור שעומד מאחוריה. יש יצירות שאני משנה אפילו חמש פעמים עד שאני מרוצה מהתוצאה הסופית. היצירה כי יקרה שמכרתי נמכרה סביב 11 אלף שקל".
איזה צייר מעורר אצלך השראה?
"אני מאוד מעריכה את העבודות של הדינמוס בוש, צייר הולנדי שחי לפני כ-500 שנה. היצירות שלו היוו השראה לתנועת הסוריאליזם במאה ה-20. יש בעבודות שלו הרבה דימוין ומסיטיקה, דברים שאפשר למצוא גם בעבודות שלי. אמנים נוספים שאני מאוד אוהבת מהתקופה של ימינו הם ז'אן רוס' טאן, מארק טני ואנטואן מונטי".
כמו שחייה על קו פריז פתחתקוה נאלצה ללה להיכנס לבידוד חמש פעמים בעת שנתה בארץ בשנה החולפת. כעת, כאמור, היא ממתינה כמו כולם לסיום הסגר ולפתיחת התערוכה החדשה שלה בגלריית הציפור הכחולה תחת הנושא תחנות אהבות אבודות. "הרעיון ליצורים נולד בתקופת הסגר הראשון שזן בתורש מרץ", היא משוחזרת. "חשבת על זה כמה שנים אבל לא מצאתי את הדימוי הנכון. הסגר נתן לי הזדמנות ליצור את הסדרה הצבעונית והמשעשעת הזאת".
משבר הקורונה יצר פוקוס והעלה את קרנם של צורות הרפואה המסוריות. לא ייחגגו לך לחזור?
"אני לא מתחרטת לרגע על הבחירה שעשיתי. בתקופת הקורונה יצאתי סדרה שקוראים לה 'פנטזים', שהוצגה בבית האמנים בתל אביב והוקדשה למלחמה בקורונה. אפשר להגיד שזו האמורה שלי כאמנית במלחמה בנגיף".

קביל גרשמה למכללת ורצברגר לאמנויות ברמת גן במסגרת ציור וסיימה עם לימודי תעודה. "רוב הסטודנטים שם היו חברה צעירים שרצו ללמוד אמנות, אבל היה שם גם עוד פרופסור לרופאה", היא נזכרת. "המכנה המשותף של כולם שם היה האהבה לתחום".
בשנת 2015 ובקבוצת פטירת בעלה החליטה ללה לעזוב סופית את עולם הרפואה ולהתמסר כולה לאמנות.
איזה תגובות קיבלת מהמפריכה הקרובה שלך למהלך?
"הייתה הבנה רחבה מהמשפחה ומהבן שלי. חברים לעבודה לקחו את זה קצת יותר קשה וניסו לשכנע אותי לחזור בו, אבל בסוף גם הם השלימו עם הבחירה שלי".
נאמנה להחלטתה חזרה ללה לצרפת וגרשמה ללימודי אמנות בסורבון ובקולוג' ארץ. לר" בריה, הרצון שלה לפתח קריירה חדשה בגיל 50 התקבל בטבעיות בקרב מוריה ובהכנה גמורה. "זה לא היה להם מורז בכלל", היא מוסיפה. "אני זוכרת שמארי אמרה לי כבר בשיעור הראשון שהכל אפשרי. המשפט הזה פתח לי את הדלת להמשך".
אם לא איבדת ליצירה, היית עוזבת את עולם היי טיפוא?
"הציור נכנס לחיי בשנת 2011 ואת עולם הרפואה עזבתי כעבור ארבע שנים. באמת שקשה לי לומר מה היה קורה כי באותן שנים נכנסתי לתהליך מאוד מיוחד מבחינתי. יש כאלה שיכולים לשלב רפואה ואמנות, אבל אני לא יכולתי. אם רוצים לעשות משהו ברצינות, חייבים להתמקד רק בו. מבחינתי זה לא שאתה רוצה או שאתה אמן. היו שנים שניסיתי לשלב בין השניים, אבל זה היה בעיקר לימוד ולא יצירה משמעותית כמו היום".

"דימיון ומסיטיקה"

להבדיל מחייה כרופאה, שכללו סדר יום קבוע יחסית של טיפול בחולים ועריכת ניתוחים, היוו של אמן הם שונים בתכלית. "הסדר יום שלי דומה לזה של כל אמן", היא אומרת. "אנחנו תלויים במזג ובחשק. כמו שאתה יכול להיכנס בקלות לפרץ של יצירה ועבודה מטורפת מצד אחד, אתה יכול מצד שני למצוא את עצמך בווה מול הבר במשך זמן רב

עד לפני שנים ספורות נחשבה ללה מיגורוב (55), פרופ' המתמחה באף, אוזן גרון, למנתחת בעלת שם עולמי. היא היעסקה בבית החולים תל השומר כרופאה בכירה והייתה לאוטורטיטה בתחומה. טרגדיה משפחתית בשנת 2015, שבמסגרתה נפטר בעלה סבי ו'ל, גרמה לה לחשב מסלול מחדש ולהתמקד בעולם האמנות שאותו אהבה עוד מנעוריה. כיום היא מפתחת קריירה כציירת וחיה על קו פריז פתחתקוה, שבה היא מתגוררת עם בן זוגה. כמו כולם מסביבה היא ממתינה לסיום הסגר, אלא ששלה יש גם סיבה מיוחדת – תערוכה חדשה בשם "תחנות אהבות אבודות" כבר ממתינה לקהל בגלריית הציפור הכחולה בעיר בתקווה שיוסרו ההגבלות במהרה.

"משמעות החובש"

היא נולדה ברוסיה, למדה שם רפואה ובשנת 1992 עלתה ארצה עם בעלה ובנה. "באוקטובר 1994 הת' חלתי לעבוד כרופאת אף, אוזן גרון בבית החולים תל השומר", היא משוחזרת. "סיימתי התמחות במשך שש שנים ונשארת כרופאה בכירה. בשנת 2010, כשהייתי בת 44, קיבלתי תואר פרופסור ונחשבת למנתחת אוזניים בעלת שם עולמי".
מתי החל הציבור שלך לעולם האמנות?
"הציור נכנס לי לנשמה כבר בנעורי, הייתי קונה ספרים אמנות ומתעניינת. בחיי הבוגרים נהגתי לבקר בערים רבות בעולם, בין אם זה במסגרת כנסים או סתם בטויל משפחתי, ותמיד הקפדתי להיכנס למוזיאונים. ממש נמשכתי לתחום הזה".
מתי זה החליח להיות רציני מבחינתך?
"בשנת 2011 נסעתי לשבתון בפריז, שהיא בירת האמנות העולמית, ושם פתחתי להיכנס לתחום יותר ברצינות. בהלך גנישה אקראית בשוק המ' קומי הכרתי בחורה פנים מארי דה ז'ולאן, שעובדת בלובר ואחראית על יצירת העתקים לתמונות מסוריות שנשלחות לשימור מדי פעם. היא הייתה בהמשך אחת המורות שלי וזו שלימדה אותי את המטעם החופשי בציורים. היא ממש בנתה לי את הביטחון".
אחרי שחזרה ארצה שבה ללה לעבודתה כרו" פאה בכירה בבית החולים תל השומר, אבל במ'

"כמו שאתה יכול להיכנס בקלות לפרץ של יצירה ועבודה מטורפת מצד אחד, אתה יכול מצד שני למצוא את עצמך בווה מול הבר במשך זמן רב עד שעולה לך לראש רעיון מוצלח"